

הדוגמנים של אחרי המלחמה
הכתבה של דנה ירקצי,
מתוך חדשות הערב 07.11.24

"שֶׁלַח לָנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאָת הַגּוּף"

בתקופה האחרונה נפצעו רבים מאחינו ואחיותינו.

בהגדת פסח ישנם גיבורים נעדרים. משה ומרים אינם מופיעים בהגדה אך הערבות והאחוזה שלהם היא חלק מתהליך גיבושנו כעם. מרים האחות הגדולה ניצבה מרחוק להשגיח על משה הקטן בתיבת הגומא ודאגה לשלומו מול בת פרעה. בשנים שיחלפו יהיה זה משה שידאג לה בשעת מחלתה, למרות חילוקי הדעות ולמרות שדיברה בו סרה, משה צעק אל האל בתפילה: "אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ".

נצטרף לתפילת משה לרפואת הנפש והגוף של כל אחינו ואחיותינו אלו שאזרו עוז והגיעו לשולחן הסדר ואלה שמחלימים ויצטרפו בשנים הבאות.

כּוּס מְרִים

בשנים האחרונות יש שנהגו להוסיף כוס לכבודה של מרים, על פי חז"ל בנדודי ישראל במדבר, בארה של מים סיפקה מים לבני ישראל. מי הבאר היו בעלי סגולות רפואיות. ניתן לשתות כוס מים ולאחל ולייחל לרפואה ובריאות...

למה אבא לא נרגע

בין ילדיו, האלדד האביוני, האלדד ישי
אבא עוד נלחם בראש צבאי פחם
ידוק ואש בזכרונות שוקע
זז לא נח מאז עוד מפחד לא מרוב
לא מספר הרבה בכלל

חולם על הצדקות על אלף צלקות
והנה עוד אחת בבו המתפתח
מבטיח לא להיות מושא לחרדות
וגם נשבע עכשיו להישאר פיקח
הראש כל כך מבוקר
שנייה זועם מיד נבוקר

אח פצוע אחות יולדת מתוך 'עוצמת הרוח', 1.1.24

"לפני כשבוע ביקרתי פצוע נוסף באחד מבתי החולים במרכז הארץ. לצד מיטתו עמדה אחותו עם בטן הריונית מאוד, אחרי זירוז ורגע לפני לידה. הפצוע ודאי לא תכנן להיות בבית החולים הזה וכך גם אחותו. היא רצתה ללדת במקום אחר, ובעקבות פציעת אחיה היא באה ללדת לידו בבית החולים שבו הוא נאבק על חייו. חשבתי לעצמי כי זוהי מעין מטאפורה למצבנו בשלושת החודשים החולפים. לא תכננו שזה יהיה מצבנו. אנחנו נאבקים על קיומנו וחרותנו. בהכרח ובתקווה המשבר יחולל לידה - הדבר חלוי בנו הרבה יותר מאשר בצרינו בחזיתות השונות. ברצוננו ובכוחנו ניצור מציאות חדשה-ישנה למען העם והמכודה. לחירות ישראל." תא"ל אופיר לויס, שירת בקצין חינוך ראשי במלחמת חרבות ברזל.

"יש לי סיכוי להינצל, אני יודע
אני אוכל להתעורר, להתכבד
אני אוכל עוד לדבר באהבה..."
אבינו מרבינו

עידו נחמד, אחד מהפצועים הקשים ביותר במלחמת חרבות ברזל. מחכים להחלמתו

jerusalembasket

133

Liked by iddo.shteyer and others

הניצחון אתמול מוקדש כולו לעידו נחמד, jerusalembasket אוהד הקבוצה שנפצע קשה לפני כשנה במהלך שירותו בעזה ולמשפחתו שניצבת לצידו. עידו, כולנו מחכים לך ביציע

פסח רבות ברזל תשפ"ה

מוקדש ליהלומי הקרב

חשבו אף גישה פזול/חולה שברצונכם
אסאח או אגרזיות ואיחולי החלמה
ספרו אליו אגשתיכם והחלמו
אליך אחזק איתו ואם ג' שיעורך בו.

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתשלח מהרה רפואה שְׁלֵמָה מן השמים, רפואת הנפש ורפואת הגוף לכל הפצועות והפצועים במערכת. הקדוש ברוך הוא ימלא רחמים עליהם להחלימם ולרפאם ולהחזיקם ולהחיותם, וישלח להם מהרה רפואה שְׁלֵמָה מן השמים לכל אבריהם ולכל גידיהם בתוך שאר חולי ישראל, רפואת הנפש ורפואת הגוף, השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן.

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של עמרי ניב ז"ל, ע"י פרוייקט "אות חיים"

הא לחמא עניא

לחם עוני, לחם צער זה מה שאכלנו במצרים.

אנו מחויבים לדאות את עצמנו כאילו יצאנו ממצרים מכך שאנו מחויבים לדאות עצמנו גם כעבדים, אנו מבקשים לעצור ולחשוב על החטופות והחטופים שבמקרה הטוב מקבלים לחם עוני ומים.

זה לא בסדר שהם לא איתנו בסדר.

נתחיל בסיפור יציאת מצרים ונזכור את אלו שהצליחו לצאת ובעיקר את אלו שעדיין לא יצאו מהשבי וניחל לשובם.

הא לחמא עניא

זה לחם העוני

די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים

כל דכפין ייתי ויכול כל דצריך ייתי ויפסח

השתא הכא - לשנה הבאה בארעא דישראל

השתא עבדי - לשנה הבאה בני חורין

שאכלו אבותינו במצרים ואנלים אחינו ואחיותינו החטופים

כל רעב יבוא ויאכל כל נזקק מוזמן לשולחן

השנה כאן ולשנים הבאות בארץ ישראל

השנה עבדים לשנה הבאה בני חורין

נעת חטופים, לשנה הזאת בני חורין

זכרונות מהשבי - מיומנו של פני נחמני על ליל הסדר בכלא דמשק

פני נחמני, כתב בחשאי יומן אישי במשך שלוש שנות השבי בכלא אל-מאזה בדמשק. היומן נכתב על גבי קרעי נייר טואלט ונייר עטיפה כ-300 עמודים בסך הכול... ארבע פעמים חגג את ליל הסדר בתא כלאו.

על ליל הסדר השני בשנת 1971 כתב ביומנו כך:

הנה עבר הפסח, החג הלאומי בה"א הידיעה של עמנו. ואנחנו בין הבודדים שנמנע מהם לחוג אותו עם בני ביתנו. את אוירת החג אצלנו קשה לתאר: מבעוד בוקר עשינו ניקוי יסודי בתא, ניקוי שלא נעשה עדיין לרצפת הבטון של תאנו. על חתיכת קרטון ציירנו את צלחת הסדר, כאשר במרכז מגן דוד, שבכל אחד מקצותיו מקום למצרכי הצלחת. אחד הצהריים הצלחנו לארגן שטיפה עצמית, במים צוננים בקרח, ואחריה לבשנו את בגדי החג שהכניסו אותנו למתח וציפיה לערב כי ירד.

אלה היו השעות הקשות של חשבון הנפש, של זכרונות האסיר השבוי, הגואים והפורצים עד מחנק, לחשוב על הבית, לנסות ולחוש את האויר הספוג ריח ואווירת חג של שעות בין הערביים. להרגיש על בשרך את האויר החגיגי והקריר הגולש מההרים אל העמק, כמו עוטף את יוקנעם במעטה של קדושת חג לדעת שכל בית ישראל בלבן, שילדיך ומשפחתך מחכים ומצפים, ואתה עדיין כאן, מתהפך חסר אונים מצד לצד על המזדן המסריח, והזמן זוחל לאט, כמו נצמד הוא למיקצב שקבע לעצמו.

פסחברכות ברך תשפ"ה

רשימת חטופים
7.10.23

מי בסדר
ומי לא

החטופים והחטופות
עד שכולם ישובו הביתה

"בשישי בערב אכלנו דבוע פיתה, שמנו חתיכת

נייר טואלט על הראש והתפללנו"

ליתן רלב שחזר להשבי

חזרתי משבי החמאס אבל השארתי שם את החברים הטובים שלי מקיבוץ ניר עוז. כולם מבוגרים מאוד, עם מחלות רקע קשות וללא תרופות מתאימות. מצב המזון שם הלך והתדרדר. הגענו בסופו של דבר לאכילת אורז בלבד."

לפניה לשה, 9.12.2023

"כולם ויתרו על האוכל בשביל הבנות, אתה לא יודע אם בערב תהיה פיתה אז בבוקר אתה שומר קצת לערב, הכל שם מאוד מחושב. אם קיבלנו פיתה שלמה, אכלנו דבוע ממנה וחצי שמרנו לבוקר."

סרון אלמ-יקוני

כן רייצנלר, כרצה לשחרור ימדות חסיה, 1969

באדיבות "הגדה ישראלית"

התביעה אל פרעה "שלח את עמי" (שמות ה א) הפכה סמל וסיסמא של המאבק לחירות. מרטין לותר קינג השתמש בה במאבק נגד העבדות ואפליה על רקע גזעי.

יהודי ברית המועצות השתמשו בה במאבק לעלות ארצה, פעולה שנאסרה תחת השלטון הקומוניסטי.

אחינו כל בית ישראל, הנתונים בצרה ובשביה,
העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם
עליהם, ויוציאם מצרה לרוחה, ומאפלה לאורה,
ומשעבוד לגאולה, השתא בעגלא ובזמן קריב,
ואמרו אמן.

ניתן לאלו רעיונות להגסובים - לית טולא לזכור
למזכיר כל אחד גילוי חז החיות
את אחינו ואחיותנו שלדיין בשבי החגלא?

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של עמרי ניב ז"ל, ע"י פרויקט "אות חיים"

רשימת חטופים
7.10.23

שיר המעלות: בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחלמים.

אז ימלא שחוק פינו ונשוננו רנה

הבסא המתמלא של שורדי ושורדות השבי, של החטופים והחטופות ששבים אלינו נוטע בתקווה. מחזק את הלב באחוזה, בערבות הדדית ואהבה ומעיד שזה אפשרי. מחכים לשובם של כולם.

בביקור של ירדן ביבס במיצג הבובות שהונח בנתב"ג לזכר ילדיו אריאל וכפיד ורעייתו שירי שנרצחו בשבי החמאס - החליט ירדן לתרום את מאות הצעצועים שנתרמו על ידי אזרחי ישראל, כאות תמיכה והזדהות באסון של משפחתו.

ירדן ביקש לתרום את כל הצעצועים לבית החולים 'אסותא' באשדוד, וכך למעשה לסגור מעגל. "כפיד ואריאל נולדו בבית החולים אסותא אשדוד, במקום שבו מתחילים חיים. עכשיו, כשהם כבר לא איתנו, אני רוצה שהצעצועים שהונחו לזכרם ישמחו ילדים שמטופלים בבית החולים שבו הם נולדו. כל תינוק שנולד כאן, וכל ילד שמחלים כאן - הוא חלק מהניצחון שלנו על מי שניסה להרוס אותנו", אמר ביבס.

mishael.zion מאז ה-7.10 החיבוקים שלי כבר לא אותו דבר. במקום חום שמתפשט בכל הגוף נתקע לי משהו חד בגרון, מתייבש לי הפה, העיניים צורבות. אני עושה כאילו, מחבק אפילו יותר, אבל זה לא עוזר. הבנתי שבקצה כל חיבוק שאני מקבל או נותן ב-500 הימים האחרונים, יושב הורה שלא יכול לחבק, ילדה שאביה איננו, בן זוג שידיו ריקות. אז הגנתי על הלב השבור, והתכנסתי. עד השבועות האחרונים, כשהתחילו להגיע תמונות החיבוקים של השבים. בהתחלה לא יכולתי להסתכל, זה כאב מדי. אבל אז רחלי שלו, מאירת הלב הרחב, החלה לצייר את החיבוקים, ומשהו בנקיון ובעומק של האיור איפשר לי לראות את החיבוק, ולהשיב לעצמי את האמונה בחיבוקים: המוכנות לקבל חיבוק, הנוכחות הנדרשת לחבק. מאז אני מתבונן בחיבוקים האלה בכל יום. האר"י אמר שאדם דתי צריך להסתכל כל יום אל תכלת השמיים. אני מרגיש שלשרוד במדינה הזאת עכשיו אני צריך להסתכל כל יום בחיבוקים. ולהיזכר שעם כל הפוליטיקה והאי וודאות והמוות והכעס והתסכול, התקופה הזאת חייבת לגרום לי להיות מחבק טוב יותר, כלומר אדם טוב יותר. כלומר לא להפסיק להאמין בחיבוקים.

בתמונה: קיר החיבוקים המאוירים של
_rachel_shalev@. כן ירבו.

מישל ציון ורחלי סלוי בלינטס

ביחד אין מה שישבור אותנו

"אני רוצה שנמשיך להישאר מאוחדים, כי ביחד אין דבר שיכול לשבור אותנו. האחדות והתקווה שיש בנו מפחידה את כל אויבינו, מדהימה את כל אוהבנו ומנחמת את האנשים שבינינו. משפט שהיה מלווה אותי הוא "בסוף כל לילה החושך נעלם". והלוואי וכולם יזכו לראות את האור".

פוסט מרלסון של אירי אלכז, 31.1.25

קדן שמש

היד הפצועה של אמילי דמארי
הפכה לסמל של ניצחון הרוח

פסחובות ברזל תשפ"ה

שגיא דקל חן, ששוחרר משבי חמאס לאחר 498 ימים, הצטרף ל"פרויקט של תמרי" לביצוע משותף של השיר "קדן שמש". הפרויקט נקרא על שם תמר קדם סימן טוב, שנרצחה עם משפחתה בקיבוץ ניר עוז ב-7 באוקטובר, וייסדה יחד עם שגיא את כפר הנוער למצינות במוזיקה "ביכורים". "לי לקחו את השמש במשך 498 ימים, אבל בחרתי שלא לשחרר. כשחזרתי גיליתי כמה התקווה הייתה גדולה. מבקש מכל מי ששומע אותי - אל תאבדו תקווה, תאמינו לי שזה חודר עד לבטן האדמה. ולחברים שלי שם בשבי - תהיו חזקים. תנגבו את הדמעות, לכו לפינה של החדר ותשירו איתי".

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של עמרי ניב ז"ל, ע"י פרויקט "אות חיים"

ואמר לך בדמיון חיי

הביסא של הנופלות והנופלים יישאר ריק. אך הם תופסים מקום בשגרת חיינו וממלאים את ליבנו עד אפס מקום. בליל הסדר אנו מתנערים מעפר, קמים כאומה וכעם, זוכרים, מזכירים ובעיקר מתגעגעים ומאירים את האור המיוחד שהותירו אחריהם, נאחזים בו וממשיכים לספר את הסיפור שלהם. את הסיפור שלנו.

"ילדים שטרם נולדו להורים שטרם הכירו יספרו את סיפוריכם לילדיהם. ילדיהם יזכרו את הגבורה ואת סיפורי הקרבות ויעלו אותם על נס פעם אחרי פעם בבתי הספר, בתנועות הנוער, באימונים לקראת הצבא, באימונים בצבא ולקראת האתגרים המבצעיים של דורם. הם יגנו על ארצם בזכות סיפוריכם, גם זמן רב אחרי לכתנו.

המורשת היא נושאת הכלים של המחר. היא המעצבת את הזיכרון הקולקטיבי והאיש. המורשת היא סיפור המקנה משמעות לאירועים ולדמויות. היא מהווה ברית המחברת בחוט של שייכות אדם לאדם, אדם לאדמתו, ואדם לעמו. והיא מחברת בין דורות, בעל זמניות השוזרת את האתמול למחר.

כאשר הגיבורים יסיימו את מלאכתם - פצועים, מאובקים, גאים וכואבים את הנופלים, סיפורם צריך להישמע ולהיות מסופר לדורות הבאים. זוהי מחויבותנו לחיילים, למפקדים, למשפחותיהם, לפצועים, לנופלים, למשפחות השכולות ולעם ישראל כולו."

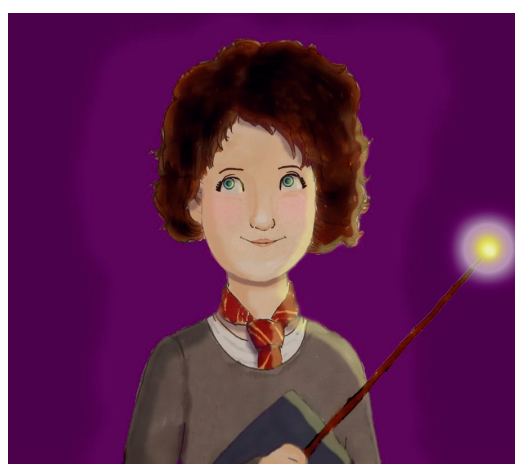
אנא"ס אופיר לויס, חזנות פרוח

זכות / אהרן בס

מה נותן לנו את הזכות להמשיך ולחיות
פשטנות טהורות מוסרות את עצמן למעננו
באיזו זכות אנחנו ממשיכים חיינו
אם לא הזכות האחת והיחידה
לקבל על עצמנו בכל מאוננו
להיות טובים יותר
להביט בעין טובה ובחמלה
להכיל, להחליק ולנתר
ולקבץ שפדיוק על כך
נשמות טהורות עלו בסערה השמימה
כדי שאנו נחיה פה על האדמה
בשלוש, באחדות ובאהבה

לפנינו מניסיון מחסור
לפנינו מניסיון טורף
לפנינו מניסיון שכר לא איתנו
לפנינו מניסיון אור כחול

מרחב מוגן
אורית רז
שבת בבקר שבעה באוקטובר
על שום מה?
הרי בקשנו
אל תשלח ידך
הקפה אחר הקפה, התקפה.
עיננו צופיות אל ארץ לא זרועה
באות והולכות אל צמח השדה
נהיה נכונים למך גדול
למכה הזו, בחרב שלופה
חפשונו בפתחים ובסדקים
שאלנו את שכננו, ועדין -
דם, דם, דם, אש ותמרות עשן.
לפנים - חשבנו את הקץ
מונים ישועות, מסעות, לילות.
ועכשו קרבנו המקום

נייה דן הי"ד
מבנות הברזל
יערה שרייבר
אחור: more
נייה דן הי"ד, נשרה קז 13 ש' חרבל האוטוסט,
סיפור קסומה. נייה נרצחה ב-7 באוקטובר,
יחז ב ספנת כרמלה ש"ס.

מי בסדר
ומי לא

החללים שנבערו
בלב האומה
נכור את האור שהותירו
ונמשיך להיות ראויים

"אני כותב לכם את ההודעה הזו בדרך לבסיס. אם אתם	
קוראים את זה כנראה שקרה לי משהו. כמו שאתם	
מכירים אותי, כנראה אין מאושר ממני כרגע. לא סתם	
הייתי ממש לקראת הגשמת החלום שלי בקרוב. אני	
שמח ומודה על הזכות שתהיה לי להגן על הארץ היפה	
שלנו ועל עם ישראל.	
גם אם יקרה לי משהו, אני לא מרשה לכם לשקוע	
בעצב. הייתה לי הזכות להגשים את החלום והיעוד שלי	
ותהיו בטוחים שאני מסתכל עליכם מלמעלה ומחייך	
חיוך ענק. כנראה שאשב ליד סבא ונשלים קצת	
פערים, כל אחד יספר על החוויות שלו ומה השתנה בין	
מלחמה למלחמה. אולי גם נדבר קצת פוליטיקה, נשאל	
אותו מה דעתו.	
...	
אני אגיד את זה שוב, יצאתי מהבית בלי שבכלל זומנתי	
למילואים. אני מלא גאווה ותחושת שליחות ותמיד	
אמרתי שאם אצטרך למות הלואי וזה יהיה בהגנה על	
אחרים ועל המדינה. ירושלים, הפקדתי שומרים, שיום	
יגיע ואהיה אחד מהם"	
מתוך זיכרונותיו של סן זוסמן ש"ס	

פסחובות ברדל תשפ"ה

בבהילות יצאנו ממצרים

ד"ר מנחם פרידמן זצ"ל

בפסח-מצרים יצאו בני ישראל בחיפזון אפו מצות ויצאו בדרך אל הארץ המובטחת. בשנות הגלות נאלצנו לצאת בבהילות בתקווה שבמולדת נמשיך ללכת אך לא ניאלץ יותר לצאת בבהילה...

בארץ ציפינו לשבת איש תחת גפנו ופתאום חלקנו נאלצים לשוב לנדוד בתוך ארצנו. את הרגע הזה אנחנו מכנים למפונים ולכל מי שפונה מחוסר ברידה ובחירה מביתו-מבצרו. לכל מי ששבו הביתה, לכל מי שהתמקם מחדש ולכל אלה שעדיין נמצאים בצומת דרכים.

להכרות עם מנהיג ה"קהילה"

מנהיג נפוץ בקרב יוצאי קהילות צפון אפריקה, בעיקר מרוקו ותוניס, לסובב את הקערה מעל ראשי כל המסובים ולשיר "בבהילו יצאנו ממצרים הא לחמא עניא בני חורין".

הרב רפאל כדיר צבאן, שנולד בג'רבה בשנת תר"ע (1909), וביהן כרב העיר נתיבות במשך 40 שנה, מסביר את המשמעות של מנהיג סיבוב הקערה העגולה:

המנהיג מזכיר ומסמל ש"גלגל הוא שחוזר בעולם". כשאנו מזמינים את מי שצריך לבא לשבת עימנו ולאכול חשוב שנעשה זאת בחפץ לב ונזכור מתוך סיבוב הקערה שגלגל חוזר בעולם וכל אחד מאיתנו יכול למצוא את עצמו במצב של מחסור וצורך להתארח.

מנהיג ה"קהילה" מנחם פרידמן זצ"ל מסביר את משמעותו של ה"ק"ר. התמונה הולידה לפיתח התפוצות בארצות הברית.

מנהיג הקהילה שבו מסופקים את הקלרה מכל ראשי המשתתפים נחשם לזמן חסד והתשטמות של פרכות ומשאלות. מה המשאלה שלכם קפסול תשפ"ה? את מי הייתם רוצים לפרך מחיילים לסדר ופאה? מה פרזונכם לאחל למשפחות האפונות?

שב אל אדמתי

אפיקו מדינה

כך עליתי ארצה באתי את הדרך לא שנחתי שבה הלכתי אני ותמתי עם טפינו ונשינו וצדורות אז בידינו מי על אתון ירכב ומי בשתי רגליו אני יודע שזו הדרך אני ידעתי הדרך ארוכה

אנא אלי, האר נא דרכי עזדני נא כי שב אני

שב אל אדמתי

אנא אלי, האר נא דרכי עזדני נא כי שב אני

שב אל אדמתי

ובלילות של נדודינו ירושלים מול עינינו בחלומות ראינו רק אותה כה יפה ומקודשת בלבבנו מרגשת באהבה אלינו היא נקשרת אני יודע שזו הדרך אני ידעתי הדרך ארוכה

אנא אלי, האר נא דרכי...

דרך חול מדבר עברנו לא נילאנו לא עייפנו ואת נפשנו מאושר לא ידענו שם באופק מחכה היא לא עוד בבי מד ונהי לבצח עוד תקום היא ותחי אני יודע שזו הדרך אני ידעתי הדרך ארוכה

אנא אלי, האר נא דרכי...

מי בסדר ומי לא

המפונות והמכונים מבתיהם עד שכולנו נחזור לבתים בטוחים

נמאין את המסופים ששגל

פחווית הנדודים.

מה הקדש פין חוויות נדודים מאחירה

חוויות נדודים של פריחה?

41 Q 1 Galilback הינו זה היום! בו עשרות ותיקי קרית שמונה חוזרים בפעם הראשונה לביתם אחרי שנה וחצי... עוד

להזטרפות להזטרפות סרקו את הפרקוד

"הבית שלנו נפגע מטיל. אחרי שזה קרה, החלטנו לברוח. את מבניסה מהר את כל הבית למזוודה ויוצאת אל הלא נודע. בתחילת המלחמה בעלי לא עבד, אבל עכשיו הוא כבר נוסע ועובד במטע. חייבים לחזור לאדמה ולפרנס את המשפחה. הוא נוסע גם כשמסוכן וחוזר לפה לשבת" מפונה מצפון הארץ, מלחמת חרפות פרש

פה במקום שמארח אותנו האווירה אחרת. הילדים נושמים חזרו להם הביטחון ושמחת החיים. גם כאן יש אזעקות, אבל זה לא כמו אצלנו. יש זמן להגיע למרחב מוגן. בבית אפילו לא יכולנו להיכנס להתקלח ולחפוף את השיער. זה נשמע הזוי, אבל אין שגרת חיים נורמלית ושפוייה. לצער, אני עדיין לא יודעת מה יהיה איתי מחר, מה יהיה איתי עוד שעה, ומה יהיה איתי עוד דקה. הדבר היחיד שאני זועקת לו הוא ביטחון". מפונה מצפון הארץ, מלחמת חרפות פרש

"מי שמגיע לכאן, לא מגיע לנופש הם מגיעים במצב טראומטי, במצב מלחמה. הם ברחו, גם ברחו בלי כלום, עם הבגד שהיה עליהם, אולי עם טלפון ביד, וזהו. לכן מעבר לסיוע החומרי, הדבר הראשון שרצינו להעניק להם היה תחושת שייכות, ביטחון ובית". חפזת פאזון, סא אירוח מפונים

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של סביון חן קיפר ז"ל, ע"י פרוייקט "אות חיים"

גיבורי על

אסף פרי ואלחנן גליקמן

אז המורה לתנ"ך בגבעתי, המורה ללשון מודיעין השכן מלמעלה קבלן עבודות, אבל חודש כבר במילואים עורכת הדין היא קמב"צית, עושה משמרות באוגדה אחיה איש הייטק בכיר, עכשיו הוא צלף על גגות ברצועה מנהלת הסניף הקשוחה של הבנק, היא סמג"ד ביהודה ושומרון דורון הוא בעל חנות צעצועים, עכשיו הוא מ"פ בשריון ועמדי שלנו כפרה, שלרוב מזמר בקיסריה הוא לוחם הנדסה, מתאושש בגבורה, אחרי שנפצע בלב עזה היי, נכון כולם נראים רגילים אבל אנחנו עם של גיבורי על בכל אחד תמיד מסתתר חייל מוכן להציל את העולם יש את הנהג אוטובוס של דן, זה שתמיד עומד בזמן הוא עכשיו מפקד סוללת תותחנים בדרום, ליד ניר עם יש סטודנט בטכניון, באמצע תואר ראשון הוא סרן במיל בעוצבת הגליל, כבר חודש בגבול הצפון יש פה דוגמנית פראמדיקית, יש פה חשמלאי שהוא מאגיסט יש את יוני, גן סקסופון מחונן, שהוא קודם כל מטבליסט יש לכולם ארון נסתר, או ארגז גדול מאובזר יש בו סט של מדים וגלימת מילואים מוכנות תמיד לאתגר היי, נכון כולם נראים רגילים אבל אנחנו עם של גיבורי על בכל אחד תמיד מסתתר חייל מוכן להציל את העולם וזה לא משנה אם באמצע החיים, או באמצע משחק כדורגל כולם יעזבו את הכל בשנייה, אם יקרא להם הדגל פה זה לא יקום מקביל, לא מציאות של מארוול זה הסיפור שלנו זה הסיפור שלנו היי, נכון כולם נראים רגילים אבל אנחנו עם של גיבורי על בכל אחד תמיד מסתתר חייל מוכן להציל את העולם

ב-7 באוקטובר 2023, חג שמחת תורה, התעוררנו לתוך חלום בלהות של מתקפה רצחנית בדרום הארץ. אלפי מחבלי חמאס ותושבים עזתים פרצו את הגבול והשתלטו על מרחבים, כבישים, קיבוצים, יישובים ושכונות שלמות – וביצעו פשעי זוועה. מתוך האפילה והשחור צמחה גם קרן אור של גבורה.

ב-7 באוקטובר התוודענו לא רק לזוועה ולשכול, אלא גם לגבורה האנושית ולעיתים האל-אנושית של מאות ישראלים. בינינו היום מתהלכים אנשים רגילים, עם עוצמה של פלדה. חלק מהגיבורים שילמו בחייהם רק כדי להציל חיים. הם אלה שקמו וקפצו אל האש, הם אלה שהיו בתוך התופת והצילו אחרים, הם אלה שברחו מהתופת וחזרו אליה רק כדי להציל עוד חיים.

"חשבתי על שלושת הילדים שלי, חשבתי על הלוחמים שלי שהם גם הילדים שלי, חשבתי שכל מה שבא לי זה להוציא אותם מפה בחיים ושכל מי שנמצא במוצב – יצא מזה. אבל הדבר החשוב ביותר הוא לשדר שאנחנו הולכים לבלום את זה."

סאל"ל אור בן יהודה, מל"ח שחזר אל מוצב סופה

אין חינוך
אלוהי בילון
לילדים של היום
אין חינוך או משמעת.
אתה אומר
"שמר על עצמך"
"אל תהיי גבורה"
והם – בשלהם

מי שברר אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את חילי צבא הגנה לישראל, העומדים על משמר ארצנו וערי אלהינו מגבול הקננו ועד מדבר מצרים וזו היום הגדול עד לבוא הערבה ביבשה באויר ובים.

יתנו ה' את אויבינו הקמים עלינו נגמלים לפניהם. הקדוש ברוך הוא ישמר ויציל את חילינו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם. ידבר שונאינו תחתיהם ויעטרם בכתר ישועה ובעטרת נצחון. ויקים בהם הפתוב: כי ה' אלהיכם החלד עמכם להלחם ככם עם איביכם להושיע אתכם: ונאמר אמן

מוזמנים לברך את החייל והחיילת
המגבול והמגבולת
הגיבור והגיבורת.

רפ"ק שפרה בוכריס, בת 45 ממרחב עם.

בבוקר שבת 7.10 התעוררה בביתה רפ"ק שפרה בוכריס, קצינה במרחב דרום של מג"ב, מטלפון שהקפיץ את כל מג"ב דרום לבאר שבע. קמה, התארגנה בזריזות ויצאה בלי להעיר את המשפחה. כשהגיעו בוכריס ושוטריה למיקום, בדרך כלל שיח, בור, או מאחורי עץ, קראה בוכריס לעברם בקול 'אנחנו מג"ב, באנו להציל אתכם', העמיסה כמה שיותר מהם על שני כלי הרכב הקטנים ויצאה איתם לתחנת האיסוף של האמבולנסים בתחנת הדלק באורים. "במושב האחורי של הקאיה שלי, שמותאם לשלושה, העמסתי בדרך כלל שבעה", הסבירה בדיעבד בחיך נבון של שוטרת שעברה על חוקי התעבורה.

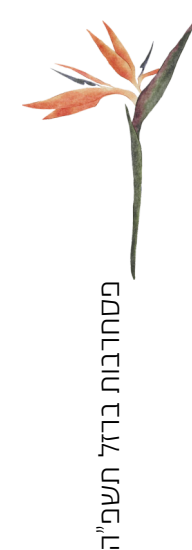
כך, לאורך למעלה מ-11 שעות רצופות, עשה צוות שפרה את דרכו מתחנת הפינוי באורים אל אתר הטבח ברעים. יוצא ריק, חוזר עמוס, שוב יוצא ריק אל תוככי הצלמוות ושוב חוזר עמוס, וחוזר חלילה, אינספור פעמים. מספר הנפשות שזכה כוח שפרה להציל – קרוב למאה.

מה מביא אישה כמו שפרה בוכריס, אם לעשרה ילדים, לבחור ביוזמתה להיכנס שוב ושוב לתוך סכנת חיים ברורה ומיידית, כך לאורך שעות על גבי שעות? למה בעצם שווים חיי הצעירים שהצילה מהמסיבה, יותר מחייה שלה?

זו הרעות הישראלית, ברית הגורל היהודי, האחוה והאמונה בצדקת הדרך, שהן כוח העל של הציונות. "חשבתי על אמהות אחרות שרוצות את הילדים בחזרה הביתה בשלום", אמרה בדיעבד.

רפ"ק שפרה בוכריס ממרחב עם

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של אריה ריין ז"ל, ע"י פרויקט "אות חיים"

פסחובות ברדל תשפ"ה

ובזרוע נטויה

הגיבורות החדשות/ נעם חורב
מסתבר שגם השטן בכבודו ובעצמו,
לא יכול לעמוד בפני חום של אמא.

יש עוד גבורה אחרת שנשכחה אליה?
הולמנרש אשף

מה עשתה אישה פיקחית כמו רחל אדרי מאופקים, שמצאה את עצמה לכודה בביתה עם בעלה דוד ועם עוד 5 מחבלים חמושים? קשקשה איתם. שאלה אותם שאלות אישיות. שרה להם שירים של ליאור נרקיס. חבשה אותם. הוציאה להם תה ועוגיות כמו אמא יהודייה טובה שלא יכולה לשאת את המחשבה שמישהו רעב אצלה בבית. בעצם, היא לא השאירה להם ברידה אלא להתאהב בה. המחבלים האלה... לא היה להם סיכוי. באינטואיציה נדירה, היא הצליחה לטוות בידיים פנימיות את רשת ההצלה שלה. היא משכה את הזמן כשהם עמדו עם רימון מעל ראשה. ולבסוף, היא הצילה את עצמה ואת בעלה מציפורני המפלצות.

המבט בעיניה של יפה אדר הפך לחלק מסמלי המלחמה

יפה, בת 85 מקיבוץ ניר עוז, נלקחה ממיטתה וצולמה בשמחבלים חמושים מסייעים אותה בקלנועית לכיוון עזה. בסנטר מורם, בעיניים חזקות, בגב זקוף ועם קצה של חיוך – יפה לא נתנה לחמאס לשבור את רוחה. עד כדי כך היא נראתה מאופסת, עד שבאיזשהו שלב החלו להתרוצץ שמועות ברשת שהיא סובלת מדמנציה או אלצהיימר. איך אפשר להסביר אחרת את ההבעה המנצחת על פניה? מסתבר שאפשר. בריאיון מכמיר לב שנתנה נבדתה, היא מספרת שסבתה צלולה לחלוטין, ואז מוסיפה: "היא מהדור שהקים את המדינה הזאת. היא לא תיתן לאף אחד לדאוג אותה נשברת". איזה דגם סוריאליסטי – קשישה מובלת על ידי מחבלים בזמן מלחמת בלהות – ומסרבת להשפיל את ראשה, על אפם ועל חמתם. יפה היא בעצם דמותו השורדת של עם ישראל – הזוקף את ראשו, הנלחם ברוחו, הנעמד על רגליו – גם כשהאויב סוגר עליו ומוביל אותו אל הלא נודע. אני שולח חיזוקים למשפחתה ומתפלל שתשוב אלינו בהקדם.

נעם חורב

יפה אדר שבה לביתה ולחיק המשפחה האוהבת לאחר פא 'מי' בשבי

"שיחה מהמילואים"

- מה שלומך אהובה?
- מרגישה מצין!
(בושמת עמק. מסתירה את הפאב.
כי יודעת,
אם הוא ירגיש שטוב לנו, יוקל לו)
- ומה שלומך אהוב?
- ממש טוב!
(מטאטא את אי-הודאות.
אם היא יודעת שטוב לי היא שמחה יותר)
ככה שבינו
משקרים זה לזה
מאהבה. הרי כבר אמרו חכמים
שמותר לשקר מפני השלום
ועכשו
זמן מלחמה

נחמאן אלינסון

נעה קלנר, פוסט שהפך לויראלי ברשתות

פסחובות ברזל תשפ"ה

"בציאת ישראל ממצרים... ההרים רקדו כאילים גבעות כבני צאן..."

בליל שמחת תורה שנת תשפ"ד, רקדו המונים בארץ ובעולם, רקדו מתוך שמחה משוחררת, רקדו בתנועה של אהבת אדם ועולם, רקדו מתוך שמחה של תורה. ביציאת מצרים משורר תהילים מספר שהטבע רקד ההרים והגבעות רקדו... ואחרי מה שקרה האם אפשר עוד לרקוד? האם גם בעתיד "ההרים תרקדו כאילים גבעות כבני צאן?"

האם יצא לכם לרקוד
בשנה האחרונה?
שמעו על מה ולמה

עומר אדם מקדיש את השיר השמחה לעילוי נשמת משה ואליעד אוחיון, שיצאו מביתם להגן על עם ישראל ב 7.10 באופקים.

לפיכך אנחנו חייבים
להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרוזם,
להדר, לברך, לעלה ולקדם
למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו:
הוציאנו מעבדות לחרות,
מיגורו לשמחה,
ומאכל ליום טוב,
ומאפלה לאור גדול, ומשעבוד לגאולה.
ונאמר לפנינו שירה חדשה, תללויה.

"בזמן ההקלטות של אמני הנובה נתלה בחדר השלט "We will dance again", שממחיש מבחינתם את אחד המסרים המרכזיים של פרויקט זה. "המסר שלנו בקהילת נובה הוא שיש תקווה, שעוד נחזור לרקוד ושהמוזיקה היא התרפיה הטבעית שלנו. לא נפסיק לרקוד ולשמח, גם אם עכשיו הימים הם קשים", אומר אילוביץ, שניגן בפרויקט "אקווריום" את אותו טרק (קטע) שניגן במסיבה ושהופסק באמצע. בנוסף, הוא גם אירח את נינט עם רמיקס חדש לשירה "קמתי לרקוד", ביצוע שהופק ועובד במיוחד עבור הפרויקט. "בשיר המקורי נינט אומרת 'כמעט קמתי לרקוד', ואילו אנחנו שינינו 'אני קמתי לרקוד'. כלומר, על אף מה שקרה, אנחנו נקום מחדש", אומר אילוביץ. "היה פה שילוב מיוחד בין המיינסטרים לטראנס. יש אנשים שלא מכירים את זה, ושמעו על זה רק אחרי הנובה. זה מאוד מרגש להביא את סצנת הטרנס לקדמת הבמה. גם המסר במילים 'אני קמתי לרקוד', הוא לקחת את כל התקופה האפלה ולהראות שיש אור בקצה המנהרה. יש פה מסר מאוד חזק של תקווה, של אור, שבסופו של דבר הם לא ינצחו לנו את המורל, ונחזור לרקוד ולשמח".

משנבנס אדר מרבין בשמחה מתוך 'עוצמת הרוח' אדר תשפ"ה

"כשנכתב מסמך 'רוח צה"ל', בראשית שנות האלפיים, התפתח דיון על ערך 'אהבת המולדת'. 'איך אפשר לצוות על אהבה?', היתה אחת הטענות שעלו כנגד שילובו במסמך המחייב. אפשר לדון בתשובה שניתנה בזמנו, אבל הסוף הרי ידוע ואחד מערכי היסוד מוגדר עד היום כ"אהבת המולדת ונאמנות למדינה". נזכרתי בכך בתחילת החודש, עם כל העניין של "מרבין בשמחה" בחודש אדר. ראש חודש אדר נפל השנה בשיא תקופת פרסום התחקירים, עם החזרת ארונותיהם של שירי, כפיד ואריאל ביבס ז"ל, ואחרים. ובכל זאת, מצווים לשמוח. אז האם אפשר לצוות על שמחה? על אהבה? על אופטימיות ותקווה? ספק. אבל אפשר וצריך להצביע עליהן ולחתור אליהן. אנחנו בעיצומה של מלחמה ארוכה, שעוד תלך ותתארך. המלחמה מצווה ומכווינה אותנו לצמצום, למיקוד לסוג של אבלות, כמעט. אבל שלא נתבלבל - השמחה, האופטימיות, התקווה - נחוצות כעת לחיזוק רוח הלחימה, רוח היחידה ורוח האומה, והן חלק חשוב מתפקידנו כמפקדים". קצין חינוך ראשי, תא"ל סמואל בומנדיל

*גופני כתב היד בעמוד זה עוצבו מכתב ידו של אריה ריין ז"ל, ע"י פרוייקט "אות חיים"